

børn. Det er i sig selv ikke et problem, men det bliver et problem, fordi det jo betyder, set i sammenhæng med Kristeligt Folkepartis forslag, at grænsen vil blive sat længere og længere ned. Sammenholdt med de tilfælde, hvor abort bør være mulig, selv på et sent tidspunkt i graviditeten, bevirker det, at denne debat er ganske svær.

Jeg mener, at abort skal være en mulighed, og jeg mener også, at det i helt særlige tilfælde skal være muligt at tillade sene aborter. Men jeg vil nok sige, at jeg har det ganske skidt med at vide, at der i nogle tilfælde gennemføres abort på levedygtige fostre, og derfor støtter jeg principielt Kristeligt Folkepartis forslag.

Samtidig ønsker jeg imidlertid med min støtte til forslaget at lægge pres på Sundhedsstyrelsen og på Justitsministeriet. Det kan ikke være rigtigt, at uoverensstemmelser mellem Sundhedsstyrelsen og Justitsministeriet har bevirket, at der endnu ikke er udfærdiget klare regler for sundhedspersonalet, selv om man faktisk nu har haft op imod 3 år til at få gjort arbejdet færdigt. Sundhedspersonalet, der arbejder med disse ting, har krav på at få nogle klare regler at rette sig efter, og hvis dette beslutningsforslag ikke kan gøre andet, håber jeg i det mindste – og det vil jeg opfordre til – det kan medvirke til, at jordemødrene og andre sundhedspersoner kan få nogle klare retningslinjer at arbejde efter.

Jann Sjursen (KRF):

Jeg vil godt indledningsvis takke Folketinget og justitsministeren for den positive modtagelse, vores beslutningsforslag har fået – positiv i den forstand, at der nok har været argumenter for og imod, men at vi først og fremmest har haft en konstruktiv debat om abortloven og de konsekvenser, den specielt har fået med hensyn til de sene aborter her 25 år efter indførelsen af den frie abort.

Jeg vil også godt benytte lejligheden til at takke de to sønderjyske jordemødre, Bente Torp og Kirsten Lyck, som vedholdende har været med til at skabe en offentlig debat om spørgsmålet. Det har gjort, at jeg nu tror, vi får en løsning på nogle af de problemer, der er taget op.

I moderens mave må fosteret aflives, men uden for gør man alt for at holde det i live. Det er det urimelige dilemma, vi har diskuteret i dag, og som for mig at se ikke bare er et urimeligt dilemma for sundhedspersonalet, men for samfundet som sådant. Og det er et di-

lemma, som vil vokse i takt med lægevidenskabens landvindinger.

Vi har med vort beslutningsforslag om forbud mod abort på levedygtige fostre valgt også at inddrage fostrets retssikkerhed. Vi har i abortdebatten gennem mange år fokuseret meget på kvindens og sundhedspersonalets retssikkerhed, men fostrets retssikkerhed er da også centralt. Og jeg glæder mig over, at de fleste ordførere på en eller anden måde i hvert fald mener, at hensynet til barnet, som der jo er tale om ved de meget sene aborter, også taler for, at det får nogen retssikkerhed.

Jeg skal knytte et par yderligere bemærkninger til nogle af ordførerindlæggene. Nogle har jeg haft lejlighed til at kommentere lidt undervejs. Jeg vil godt sige til den konservative ordfører, fru Henriette Kjær, at jeg er fuldstændig enig, når det blev sagt, at et liv er et liv og alle liv skal være velkomne i verden. Det synes jeg er et godt udgangspunkt også for en debat på feltet her og i virkeligheden også for en mere generel debat omkring abortloven.

Til SF's ordfører, fru Anne Baastrup, som var inde på abortsamrådernes arbejde og refererede til en artikel i Weekendavisen af Svend Asger Sørensen, vil jeg godt sige, at vi på ingen måde fra Kristeligt Folkepartis side ønsker at kritisere abortsamrådernes arbejde. Vi tror heller ikke, at de synes, at de står over for nogle lette problemstillinger i deres funktion.

Jeg vil også sige tak for støtten specielt fra Dansk Folkeparti, og jeg vil godt hæfte mig ved bemærkningen om det sundhedsfaglige personale og deres dilemma. Jeg er enig i, at de står i et særligt dilemma, men jeg synes stadig væk, at det er vigtigt også at rette fokus – hvis det skal have nogen ræson at tale om et forbud mod abort på levedygtige fostre – mod netop barnet i den her sammenhæng. Der er flere parter involveret og grundlæggende mor og barn.

Fru Elisabeth Arnold var inde på, at vi jo har mange aborter inden 12. svangerskabsuge. Mange raske børn – i virkeligheden er det fostre – bliver fjernet før 12. svangerskabsuge, uden at vi knipser så meget som med fingrene. Og det er rigtigt. Og det er jo for så vidt grotesk, havde jeg nær sagt, når vi i dag står og taler om måske 50 aborter om året. Og det fører i hvert fald mig til den bemærkning, som jeg synes også kan gælde flere ordføreres indlæg, at jeg synes, der er basis for, at vi også i en bredere forstand får en diskussion i forhold til provokeret abort.